

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/66/2020
Identifikačné číslo spisu: 2616205084
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2616205084.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o P. P. M., A. XX. C.H. XXXX, bytom J. P., zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Senica, so sídlom v Senici, Vájanského 17/1, dieťa rodičov P. G. X. M., bytom Q. D. A. Q. XXX, zastúpenej JUDr. Ľubicou Sopkovou, advokátkou so sídlom v Malackách, Pribinova 3, a E. G. Q. M., bytom Q. W., T. XXXXX/XH, zastúpeného JUDr. Tatianou Dlhosovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Nobelova 34, za účasti prokurátorky Krajskej prokuratúry Trnava JUDr. Michaely Markovej, so sídlom Krajskej prokuratúry Trnava, Dolné Bašty 1, Trnava, o uloženie výchovného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Senica pod sp.zn. 2P/58/2016, o dovolaní matky maloletého proti rozsudku Krajskeho súdu v Trnave z 23. mája 2018 sp. zn. 24CoP/16/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Senica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. augusta 2017 č.k. 2P/58/2016-293 uložil maloletému a jeho rodičom povinnosť zúčastňovať sa odborného poradenstva na klinike detskej psychiatrie za účelom zlepšenia schopnosti rodičov navzájom komunikovať ohľadom výchovy dieťaťa a s cieľom naučiť sa akceptovať úlohu druhého rodiča vo výchove. Konal tak na základe návrhu otca, ktorý navrhoval vydanie výchovného opatrenia podľa § 37 ods. 3 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine z dôvodu, aby sa maloletému zabezpečila odborná diagnostika v príslušnom odbornom zariadení, prípadne v zmysle následne doručeného eventuálneho petitu uložila rodičom povinnosť podrobiť sa ambulantnej terapii v súdom určenom zariadení. Dokazovanie vykonal výsluchom matky, otca, odborným stanoviskom PhDr. Kataríny Haidovej a jej znaleckým posudkom, správou Úradu práce, soc. vecí a rodiny v Senici, písomným vyjadrením rodičov. Súd prvej inštancie vychádzal najmä zo znaleckého posudku PhDr. Kataríny Haidovej, na základe ktorého mal za preukázané, že je v záujme maloletého čo najskôr obnoviť styk s otcom a že maloletý nie je traumatizovaný špeciálne osobou otca, ale nefunkčnou a konfliktnou interakciou rodičov, ktorú matka svojím postupom stupňuje a maloletému

poskytuje obraz „zlého“ otca, s ktorým sa maloletý identifikuje. Súd prvej inštancie mal za to, že vzniknutú situáciu je potrebné riešiť zmenou postoja rodičov.

2. Na odvolanie matky Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 23. mája 2018 sp. zn. 24CoP/16/2018 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že uložil maloletému a jeho rodičom povinnosť po dobu šiestich mesiacov minimálne dvakrát mesačne podrobiť sa odbornému poradenstvu v špecializovanom zariadení na klinike detskej psychiatrie za účelom zlepšenia schopnosti rodičov navzájom komunikovať o výchove maloletého a akceptácie druhého rodiča v o výchove maloletého. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že v prejednávanej veci sú splnené zákonné podmienky pre uloženie výchovného opatrenia, a to z dôvodu dlhodobo pretrvávajúcich problémov pri styku otca s maloletým a z dôvodu dlhodobo narušených vzťahov otca s maloletým i rodičov navzájom. Poukázal na správne dôvody súdu prvej inštancie. Uviedol, že dielčia nesprávnosť rozsudku prvej inštancie podľa odvolacieho súdu spočívala v neurčení doby, po ktorú sa bude vykonávať uložené výchovné opatrenie. Mal teda za to, že je potrebné sčasti zmeniť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a odstrániť dielčie pochybenie súdu prvej inštancie spočívajúce v neurčení doby trvania uloženého výchovného opatrenia. Konštatoval, že nemohol prihliadnuť na znalecký posudok vypracovaný znalkyňou PhDr. Mgr. Elenou Fortis predložený matkou, nakoľko vychádzala len z údajov poskytnutých jej matkou a z obsahu dokumentácie konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 27P/158/2015 (pričom z jeho obsahu nie je zrejmé, či mala k dispozícii celý spis alebo len niektoré jeho časti poskytnuté výlučne matkou). Odvolací súd mal za to, že uloženie výchovného opatrenia prospeje zlepšeniu schopnosti rodičov navzájom komunikovať o výchove maloletého a akceptovať druhého rodiča v o výchove maloletého a napomôže tak pri budovaní citovej väzby medzi otcom a maloletým, čo je nepochybne v záujme maloletého.

3. Matka podala voči rozsudku odvolacieho súdu dovolanie z dôvodu, že jej súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Namieta, že odvolací súd neprihliadol na znalecký posudok č. 6/2018 vypracovaný znalkyňou PhDr. Elenou Fortis, ktorý bol matkou predložený v priebehu odvolacieho konania. Odvolací súd považoval matkou predložený rozsudok za nekomplexne spracovaný vo vzťahu k problematike prejednávanej veci, s nemožnosťou poskytnutia uceleného rozboru vzťahov maloletého a rodičov a rodičov navzájom. Argumentuje, že odvolací súd sa len domnieval a polemizoval, pričom nemal preukázané, či znalkyňa PhDr. Elena Fortis mala k dispozícii celý spis alebo len niektoré jeho časti. K tvrdeniu odvolacieho súdu o neprítomnosti otca pri vyhotovovaní znaleckého posudku je potrebné podľa matky uviesť, že matka navrhovala prizvať aj otca, ale on na výzvu nereagoval a vypracovania znaleckého posudku z a nezúčastnil. Matka považuje za neprípustné len z dôvodu neprítomnosti otca, ktorý s a na vyhotovenie posudku nedostavil, odmietnuť vykonať takýto dôkaz. Namieta, že v zmysle § 384 ods. 3 CSP mal odvolací súd doplniť dokazovanie a s prihliadnutím na § 366 písm. c/ a d/ CSP mal v prejednávanej veci nariadiť pojednávanie, vypočúť obidvoch znalcov, prípadne dať preveriť sporné závery kontrolným znaleckým posudkom. Poukázala na to, že odvolací súd neprihliadol na fakt, že matka dlhodobo argumentuje skutočnosťou, že ona, ale predovšetkým maloletý, sú priamymi i nepriamymi obeťami domáceho násillia. Žiadala napadnutý rozsudok zmeniť tak, že najvyšší súd v celom rozsahu návrh otca zamietne a zároveň navrhla odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku.

4. Otec vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie matky odmietnuť ako nedôvodné.

5. Kolízny opatrovník maloletého v o vyjadrení k dovolaniu uviedol, že má za to, že v konaní boli vykonané všetky dôkazné prostriedky v potrebnom rozsahu a dovolanie nie je dôvodné.

6. Na konanie vo veciach starostlivosti súdu o maloletých sa s účinnosťou od 1. júla 2016 vzťahuje zákon č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“). V zmysle § 2 ods. 1 CMP sa na konania podľa tohto zákona používajú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačí súd“) nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

8. Najvyšší súd následne po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) oprávnená osoba zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

9. Dovolačí súd už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 opakovane (viď napríklad rozhodnutia sp.zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/209/2015, 3Cdo/308/2016, 5Cdo/255/2014) uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domáča sa na opravnom súde na právy chyby a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštalácie, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom, vrátane dovolacieho konania (m. m. I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

10. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán (účastníkov), ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprievňovaním podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimocne prelomená závažnosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr restriktívny výklad (napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017).

11. Aj z a účinnosti Civilného sporového poriadku treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je ani podľa novej právnej úpravy „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštalácia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012).

12. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní naľožiteľným spôsobom dovolací dôvod (t.j. námietky podľa § 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP), ktorým vymedzením dovolacích dôvodov je dovolací súd viazaný a dovolanie neprejednáva nad ich rozsah [vo veciach, ktoré možno začať aj bez návrhu (ako vecou preskúmaná vec starostlivosti súdu o maloletého nepochybne je) dovolací súd nie je viazaný len rozsahom dovolania, t.j. tým ktoré vyvolalo rozhodnutie odvolacieho súdu dovolateľ napáda (§ 77 CMP)].

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačí dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

14. Matka maloletého vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania predovšetkým z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil

strane (účastníkovi konania), aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, z čoho doslo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS/26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

16. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS/105/06, III. ÚS/330/2013, či sp. zn. 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, 5Cdo/57/2019) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola strane odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

17. V danom prípade matka maloleťáho v dovolaní namieta nedostatky, ku ktorým podľa jej názoru doslo v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie. Tvrdí, že súdy niektoré z dôkazov nesprávne vyhodnotili a z výsledkov dokazovania vyvodili nesprávne skutkové závery, prípadne rozhodli bez ich obstarania.

18. Dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS/52/03). Súd nie je v civilnom konaní viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie účastníkov konania. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V súvislosti s námietkou nedostatku zistenia skutkového stavu veci a z čoho z tohto dôvodu doslo k nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazov, najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) dospel k záveru, že uvedené nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strán sporu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 1Cdo/85/2010, 2Cdo/29/2011, 3Cdo/268/2012, 3Cdo/108/2016, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatok zistenia skutkového stavu, alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

19. Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017 a

nedospel k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

20. Podľa názoru matky maloleťho dosťlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces aj tým, že odvolací súd na prejednanie odvolaní rodíčov maloleťho nenariadil pojednávanie. Podľa dovolacieho súdu matka maloleťho vytyka tuťto vadu konania neodvodnene.

21. Aj v mimosporovych konaniach je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie iba v prípadoch uvedeny'ch v ustanovení § 385 ods. 1 CSP (uznesenie dovolacieho súdu z 9. augusta 2017 sp.zn. 5Cdo/47/2017, judikát R 22/2018). Podľa uvedene'ho ustanovenia na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vz'dy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyz'aduje dolez'ity' verejný záujem.

22. Podľa § 68 CMP odvolací súd dokazovanie zopakuje alebo doplní, ak to pre zistenie skutoc'ne'ho stavu veci považuje za potrebné.

23. O tom, ci' je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie na zistenie skutoc'ne'ho stavu veci teda rozhoduje vy'hradne odvolací súd. V danom prípade sa odvolací súd stotozil so skutkovy' mi závermi súdu prvej ins'tancie, preto je namieste záver, že nemal dovod dokazovanie zopakovať alebo doplniť a za tým účelom nariadiť pojednávanie (§ 384 ods. 1 CSP). Z odvodnenia napadnute'ho rozhodnutia je zrejmé, že odvolací súd svoje nosné závery, že za aktuálneho stavu sú splnene' zákonne' podmienky pre nariadenie výchovného opatrenia, vyvodil z posudku PhDr. Katari'ny Haidovej, znalkyne z odboru psychológie, odvetvie klinická psychológia detí, klinická psychológia dospelých. Odvolací súd vysvetlil aj dôvod zmeny rozsudku súdu prvej ins'tancie, ktorá spočivala v tom, že súd prvej ins'tancie neurčil dobu, po ktorú sa bude uložené výchovné opatrenie vykonávať.

24. Keďže pre nariadenie pojednávania nebol daný ani verejný záujem, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania je postupom, ktorý plne zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 CSP). Postupom dovolacieho súdu, ktorý sa nepriec'il zákonu, nemohlo dojst' k porušeniu práva matky maloleťho na spravodlivý súdny proces. Neopodstatnená je preto námietka, že namietaným postupom dovolacieho súdu dosťlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

25. Z vysš'ie uvedene'ho dovodu dovolací súd považuje za neopodstatnenú aj námietku vady zmaťoc'nosti, ktorú matka maloleťho namietala.

26. V súvislosti s námietkou žalovanej o nepreskúmateľnosti rozhodnutia dovolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

27. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

28. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmaťoc'nosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V

odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inšancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí vysporiadal s o všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami, ako aj s námietkami matky. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

29. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka, ale len to, že ho neodôvodnil objektívnym spôsobom, nakoľko právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

30. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inšancií popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery.

31. Pokiaľ matka tvrdí, že maloletý sa s otcom stretávať nechce a z toho má za to, že odvolací súd neprihliadol na názor maloletého, najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že ide o skutkové tvrdenie matky, ktoré najvyšší súd nie je oprávnený hodnotiť. V zmysle § 442 CSP je totiž viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd. Dovolací súd nie je treťou inšinciou a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inšancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

32. Najvyšší súd z uvedených dôvodov odmietol dovolanie matky podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

33. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa ust. § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

34. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.